

РЕШЕНИЕ

№ 36273

гр. София, 04.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 23.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **9335** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. Л. К., [ЕГН] от [населено място], чрез адв. И. Ю. - САК, адрес – [населено място], 1000, ул. П., вх. Б, ет-4, офис 12, тел. 0886 62 72 69 срещу Заповед № 1646 / 25 – 4332-004329 от 19.08.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор във 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е нищожна, тъй като е била издадена от некомпетентен орган и при пълна липса на фактически и правни основания. Твърди се и че оспореният ИАА е незаконосъобразен. Не били изложени мотиви относно срока на ПАМ. Не ставало ясно и по какъв начин, чрез налагане на ПАМ ще се преустанови или преустанови извършване на друго нарушение на ЗДвП. Иска се отмяна на ЗППАМ. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Г., преупълномощен от адв. Ю.. Излагат се аргументи, че жалбоподателят е страдал от заболяване, което се установило от събраните в с.з. доказателства, поради която причина той е отказал да бъде тестван, с оглед на което поискал да бъде конвоиран от органите на МВР до ВМА, където да му бъде взета кръвна проба за медицинско изследване. Същевременно органите на МВР не са конвоирали жалбоподателя до ВМА, а с оглед определения му срок за явяване в медицинското заведение и предвид трафика в [населено място], жалбоподателят бил в обективна невъзможност да се яви за даване на биологична проба за изследване. Иска се ЗППАМ да бъде отменена като незаконосъобразна. Заявява се претенция за

присъждане на разноси по делото. В писмени бележки адв. Ю. посочва, че съгласно чл. 7 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози- „Когато с тест е установено наличие на наркотични вещества или техни аналози, полицейски орган съпровожда лицето до мястото за извършване на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване“. Същото се отнасяло по аналогия и по аргумент на по – силното основание и за хипотезата, когато лицето откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство или тест, като тогава органите издават талон за медицинско изследване и съпровождат лицето до медицинското заведение.Иска се ЗППАМ да бъде отменена като незаконосъобразна.

Ответникът – мл. автоконтрольор във 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР в с.з. се представлява от юрк.П., който оспорва жалбата като я намира за неоснователна.Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена, на основание чл.171, т.1,б.,б“ от ЗДвП, на Д. Л. К., затова че на 19.08.2025г. в [населено място], по ул.“В. М. -Л.“ / с посока на движение от ул. Г. С. към С. река/ е управлявал МПС- мотоциклет „Сузуки“ рег.№ 06М265, като до № 25 при извършена проверка водачът – жалбоподателят К. отказал да му бъде извършена проверка/тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози. На жалбоподателя е бил издаден талон за медицинско изследване за явяване до 45 минути във ВМА, [населено място].

За извършено нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП е съставен АУАН на жалбоподателя - че „отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химикотоксикологично лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози“.

Мл. автоконтрольор във 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР е издал процесната Заповед № 1646 / 25 – 4332-004329 от 19.08. 2025 г. като на основание чл. 171, т. 1, б.“б“ от ЗДвП на жалбоподателя временно е отнето свидетелството за управление на МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Постъпила е справка от ВМА, [населено място], според която жалбоподателят не се е явявал за даване на биологични проби за извършване на медицинско изследване. Т.е. не е изпълнил и предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози, въпреки издадения му талон за такава проверка.

По делото е приета административната преписка, като в същата се съдържа и справка – картон за водача, видно от която жалбоподателя нееднократно е наказван за извършвани различни нарушения по ЗДвП.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства, чрез разпита на св.П. К./ майка на жалбоподателя/ която потвърждава, че синът ѝ е управлявал мотоциклета и че е бил спрян за проверка от органите на МВР, като отказва да бъде тестван/проверен за употреба на наркотици. В тази част показанията ѝ са относими и кореспондират с останалата ценена доказателствена съвкупност, вкл. с АУАН, поради което същите се кредитират.

В останалата им част показанията ѝ се отнасят до това, че синът и имал заболяване на гръбначния стълб, поради което приемал болкоуспокояващи и се опасявал, че можело пробата да бъде положителна, както и че органите на МВР не са „закарали“ жалбоподателя до ВМА. В тази

им част показанията на св. П. К. се прецениха като неотнормими за настоящия спор, тъй като относно процесната ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП – фактическото основание за издаване на заповедта е отказът на водача да бъде проверен за употреба на наркотични вещества, а не наличието на данни за употреба на наркотични вещества и изследване на въпроси от типа дали „болкоуспокояващи“ медикаменти могат да рефлектират на резултати при тестване, респ. изследване за наркотици. Ирелевантни в настоящото производство са причините, поради които жалбоподателят е отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози, дали и какви точно опасения е имал. Медицинските документи относно заболяване на жалбоподателя и прием на медикаменти се преценяват за неотнормими в процесната хипотеза на отказана проверка за употреба на наркотици.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от т. 1. 3 на Заповед № 8121-1632/ 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно т.1 от приложената Заповед № 513з-640/07. 07.2023г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – Полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР, а видно от Заповед № 513 з-9824/13.09.2024г. и удостоверение, издателят на процесната ЗППАМ заема длъжността, посочена в ЗППАМ. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка. Налице е валиден акт издаден от компетентен орган и в изискуемата от закона писмена форма, а доводите в жалбата за нищожност са неоснователни.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването - чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с

доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата - водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка/тест за наличие на наркотични вещества или техни аналози. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място /19.08.2025г. около 15,50 ч. в [населено място], по ул. "В. М. -Л." с посока на движение от ул. Г. С. към С. река/ е управлявал МПС- мотоциклет „Сузуки“ рег.№ 06M265, като жалбоподателят е спрял за проверка и отказва да му бъде извършена проверка/ тест с техническо средство за употреба наличие на наркотични вещества или техни аналози. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, а констатациите му не са опровергани от жалбоподателя, е установено, че жалбоподателят на посочената дата и място управлява МПС и отказва да бъде проверен за употреба на наркотични вещества и техни аналози.

С оглед разпоредбата на чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП, необходима материалноправна предпоставка в настоящия казус за прилагане на мярката е водачът да е управлявал МПС и да е отказал проверка за наличието на наркотично вещество. От граматическото тълкуване на чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП е видно, че законът предвижда два начина за проверка дали водачът на МПС е употребил наркотични вещества – чрез тест за установяване употребата на наркотични вещества и чрез химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Достатъчно е водачът на МПС да направи само един от двата възможни отказа, т. е. да откаже да бъде проверен по който и да е от двата начина за проверка употребата на наркотични вещества, за да осъществи хипотезата на правната норма на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП и с това съответно да изпълни условието за налагане на принудителната мярка. След като в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП законодателят използва граматически съюз "или" в нея (който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване), това означава, че нормата предвижда двете хипотези алтернативно, а не кумулативно, поради което само отказът на водача да бъде тестван е достатъчен за отнемането на СУМПС (в този смисъл: Решение № 14243/20.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9029/2017 г., Решение № 456 от 11.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 13701/2017 г., Решение № 8653 от 10.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11849/2018 г.). Отделно, доказателствата по делото сочат, че жалбоподателят първо е отказал тест на място, а след това не е отишъл за вземане на биологични проби и извършване на лабораторен тест, което е равносилно на отказ/неизпълнение на предписанието, т.е. направени са двата отказа.

В разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. е посочено, че при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско

изследване. Преценката дали на конкретен водач да бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или не е предоставена изцяло в правомощията на контролните органи и тя не подлежи на съдебен контрол (в този смисъл Решение № 9145 от 23.07.2024 г. на ВАС по адм. д. № 3891/2024 г., III о., Решение № 6775 от 4.06.2024 г. на ВАС по адм. д. № 9536/2023 г., III о.)

Неоснователно жалбоподателят счита, че в процесния случай е съществувало задължение за органите на МВР да го съпроводят или превозят до медицинското заведение. Хипотезите на задължително придружаване на водача от полицейски орган са лимитативно изброени в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. Случаите на отказ от проверка за употреба на наркотици не са сред тях.

Неоснователна е претенцията на жалбоподателя относно срока за явяване по талона за медицинско изследване. В талона е отразено мястото, където трябва да се вземе биологичният материал и срокът, до който жалбоподателят е следвало да се яви за изследване - до 45 минути от връчването на талона, а болничното заведение се намира на територията на населеното място, където е извършено нарушението – [населено място]. Съгласно чл. 6 ал.6, т.2 от Наредба № 1/19.07.2017 г. в талонът се вписва “срока на явяването – до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване“, т.е. е предоставен максималният срок. Отделен е въпросът, че жалбоподателят изобщо не се е явявал във ВМА за даване на биологична проба, нито в рамките на 45 минути, нито след това.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа. Относно срока на действие на мярката е несъмнено, че към момента в който въпроса за вината и юридическата отговорност на жалбоподателя във връзка описаното деяние бъде разрешен административна принуда на практика ще бъде безпредметна, а продължаването на нейното прилагане, не ще е вече в съответствие с целта, която закона преследва, посредством налагането на административни мерки от категорията на процесната такава. Ето защо, както законодателя, така и административния орган са посочили именно този момент, като край на периода на действие на принудата, като същевременно са го ограничили до максимална продължителност от 18 месеца. Така настъпването на един от двата посочени момента, ще има за пряка последица прекратяване на действието на административната мярка.

Съдът намира още, че мярката се явява съответна на целта на закона в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените разноски.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция ответникът има право на разноски. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Разпоредбата на чл. 24 от наредбата регламентира, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Съдът намира, че с оглед проведеното

едно съдебно заседание по делото и осъществено процесуално представителство, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено в минималния размер. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Д. Л. К., [ЕГН] от [населено място], чрез адв. И. Ю. - САК, срещу Заповед № 1646 / 25 – 4332-004329 от 19.08. 2025 г., издадена от мл. автоконтрольор във 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП — временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността , но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Д. Л. К., ЕГН: 7905146903 на осн. чл. 143, ал. 3 от АПК, да заплати на СДВР сумата от 100 лв., представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: